

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/5/2012
Identifikačné číslo spisu:	7609205396
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:7609205396.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Poľovníckeho združenia vlastníkov poľovných pozemkov, so sídlom v Klčove, právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Lukáčom, advokátom v Prešove, Hlavná 19, proti žalovaným 1/ Poľovníckemu združeniu Jablonov, so sídlom v Jablonove, zastúpenému JUDr. Tiborom Bašistom, advokátom v Poprade, Nám. sv. Egídia 95, 2/ TATRA - AGROLEV, s.r.o., so sídlom v Levoči, Nový dvor 16/3002, 3/ Mgr. Adriánovi Fabiánovi, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo JABLONOV, okres Levoča v konkurze, Prostějovská 8804/37/A, Prešov, 4/ Ing. Alexandre Chapčákovej, správkyni konkurznej podstaty úpadcu AGRODRUŽSTVO Nemešany, o určenie neplatnosti právnych úkonov, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 9 C 91/2009, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 23. júna 2011 sp. zn. 1 Co 191/2010, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 23. júna 2011 sp. zn. 1 Co 191/2010 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ď a ľ š i e k o n a n i e.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová ves rozsudkom z 25. marca 2010 č.k. 9 C 91/2009-172 určil, že zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva v uznanom poľovnom revíri Klčov uzatvorená medzi žalovanými 1/ a 2/ z 20. októbra 2001 (správne má byť 20.12.2001) je neplatná. Ďalším výrokom rozsudku okresný súd určil, že zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva v uznanom poľovnom revíri Klčov uzatvorená medzi žalovanými 1/ a 3/ z 26. apríla 2001 je neplatná. Napokon tretím výrokom súd prvého stupňa určil, že zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva v uznanom poľovnom revíri Klčov uzatvorená medzi žalovanými 1/ a 4/ z 3. januára 2002 je neplatná. O trovách rozhodol Okresný súd Spišská Nová Ves samostatným uznesením z 29. apríla 2010 č.k. 9 C 91/2009-191 tak, že žalovaných zaviazal zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ladislava Lukáča trovy konania vo výške 801,76 € do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca mal vo schválenom poľovnom revíri Klčov uzavreté zmluvy o nájme výkonu poľovníctva s vlastníkami, resp. správcami pozemkov v celkovej výmere 2 456,4055 hektára a ešte v roku 2003 podal žiadosť o schválenie nájomných zmlúv. V konečnom dôsledku však tieto zmluvy neboli schválené len preto, že

práva a povinnosti vyplývajúce zo zákona o poľovníctve môže v poľovnom revíre realizovať len jeden užívateľ a v tom čase už boli schválené zmluvy žalovaného 1/ na nájom výkonu poľovníctva ohľadne 56,9 % celkovej výmery poľovných pozemkov. Súd prvého stupňa však dospel k záveru, že ak by došlo k vysloveniu neplatnosti predmetných zmlúv, mal by žalovaný 1/ zazmluvnených len 32 % pozemkov a väčšinovým užívateľom by bol žalobca, ktorý by mohol opätovne požiadať o schválenie ním uzavretých zmlúv. Preto mal za to, že žalobca preukázal existenciu naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti zmlúv o výkone práva poľovníctva medzi žalovaným 1/ a žalovanými 2/ až 4/, ktoré v zmysle § 80 ods. 1 nového zákona o poľovníctve č. 274/2009 Z.z., účinného od 1. septembra 2009 zostali v platnosti na dobu, na ktorú boli uzavreté. Pokiaľ ide o posúdenie samotnej neplatnosti uvedených zmlúv, vychádzal súd prvého stupňa z ustanovenia § 14 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve platného v čase ich uzavretia, v zmysle ktorého o výkone práva poľovníctva rozhodujú vlastníci poľovných pozemkov v poľovnom revíre, ktorí môžu tento výkon prenajať za odplatu. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v čase uzatvorenia predmetných zmlúv neboli žalovaní 2/ až 4/ vlastními poľovných pozemkov v poľovníckom revíre Klčov, ale tieto mali len v prenájme od ich vlastníkov na poľnohospodárske účely. Tvrdenie, že súčasťou týchto zmlúv boli doklady preukazujúce vlastníctvo, resp. správu poľovných pozemkov, nebolo v konaní preukázané. Práve naopak, z výpovede svedka Q. ako aj oznámenia Obvodného lesného úradu v Poprade mal súd prvého stupňa za preukázané, že takéto prílohy v čase uzatvorenia predmetných zmlúv ani neexistovali. Z rozhodnutia Krajského lesného úradu v Prešove z roku 2005 napokon vyplývalo, že prenajímatelia nepredložili ani plnomocenstvo od vlastníkov pozemkov na uzatvorenie týchto zmlúv a preto rozhodnutie o schválení týchto zmlúv bolo zrušené. Preto prvostupňový súd konštatoval, že zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva uzatvorené medzi žalovanými boli uzavreté v rozpore so zákonom, a tak sú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatnými právnymi úkonmi.

O trovách konania rozhodol prvostupňový súd samostatným uznesením, keď na ich náhradu podľa § 142 ods. 1 O.s.p. zaviazal neúspešných žalovaných spoločne a nerozdielne. Trovy konania žalobcu predstavovali trovy súvisiace so zaplatením súdneho poplatku a s právnym zastupovaním, pričom pri ich vyčíslení prvostupňový súd vychádzal z vyúčtovania právneho zástupcu.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 23. júna 2011 sp. zn. 1 Co 191/2010 o odvolaní žalovaného 1/ a žalovanej 4/ rozhodol tak, že potvrdil rozsudok vo veci samej, aj uznesenie o trovách konania. Vyslovil, že žalovaní 1/ a 4/ sú povinní nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 147,50 € a žalovaní 2/ a 3/ nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že podmienkou pre vyhovenie určovacej žalobe o neplatnosti právneho úkonu podanej podľa § 80 písm.c/ O.s.p. je, že žalobca má na takomto určení naliehavý právny záujem. Súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď otázku naliehavého právneho záujmu posudzoval podľa okolností tvrdených žalobcom v návrhu podanom ešte za účinnosti pôvodného zákona o poľovníctve č. 23/1962 Zb. Odvolací súd poznamenal, že právny záujem musí existovať ku dňu rozhodnutia súdu o určení neplatnosti právneho úkonu, t.j. v danom prípade ho bolo nutné posúdiť v nadväznosti na právny stav vyplývajúci z nového zákona o poľovníctve č. 274/2009 Z.z., ktorý už bol platný a účinný v čase rozhodovania okresného súdu. Okresný súd sa pri posudzovaní naliehavého právneho záujmu žalobcu podrobne zaoberal tým, že žalobca mal uzavreté zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v uznanom Poľovnom revíre Klčov s vlastními poľovných pozemkov a vychádzal z toho, že pre prípad určenia neplatnosti predmetných zmlúv uzavretých medzi žalovanými by žalobca mohol opätovne požiadať o schválenie týchto uzavretých zmlúv. To by však podľa názoru odvolacieho súdu obstálo len pre prípad, že by bolo možné pokračovať v správnom konaní o schválení nájomných zmlúv uzavretých žalobcom podľa § 16 ods. 1 pôvodného zákona o poľovníctve. To, či predchádzajúce správne konanie o schválení zmlúv žalobcu bolo zastavené (ako to tvrdí žalovaný 1/), alebo či bolo prerušené (ako to tvrdí žalobca), t.j. či by bolo v ňom možné pokračovať v zmysle prechodného ustanovenia § 80 ods. 4 nového zákona o poľovníctve, nebolo s istotou preukázané. Odvolací súd to ponechal na ďalší postup príslušného správneho orgánu, pretože to z hľadiska posúdenia naliehavého právneho záujmu žalobcu nepovažoval za rozhodujúce. Odvolací súd vychádzal z toho, že pre prípad možného pokračovania v pôvodnom konaní by bolo možné stotožniť sa so záverom súdu prvého stupňa. Ak by ale aj nebolo možné pokračovať v začatom správnom konaní podľa doterajšieho právneho stavu, treba podľa názoru odvolacieho súdu brať do

úvahy právny stav vyplývajúci z nového zákona o poľovníctve č. 274/2009 Z.z., keď už príslušný obvodný lesný úrad takéto zmluvy o užívaní poľovného revíru neschvaľuje, ale len eviduje (§ 16), pričom zmluvu nezaeviduje, ak na užívanie poľovného revíru je už zaevidovaná iná zmluva (ods. 2 tohto ustanovenia). Odvolací súd mal za to, že ak by doterajšie zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva boli absolútne neplatné, nemôžu byť prekážkou evidencie nových zmlúv, takže taký poľovný revír, na užívanie ktorého boli uzavreté neplatné nájomné zmluvy, sa stáva voľným, a to pre kohokoľvek, kto ako budúci užívateľ môže s vlastníkom poľovného revíru alebo vlastními spoločnými poľovného revíru uzavrieť zmluvu o jeho užívaní podľa § 14 tohto zákona. Posudzovanie toho, či mal žalobca uzavreté zmluvy s vlastními poľovných pozemkov pre účely schválenia podľa pôvodného zákona o poľovníctve, by už z tohto hľadiska nebolo rozhodujúce. Keď sa v dôsledku absolútnej neplatnosti týchto zmlúv stáva uvedený poľovný revír „voľným“, otvára sa priestor pre postup podľa § 11 a nasl. nového zákona o poľovníctve aj pre žalobcu (ale aj pre žalovaného 1/, či iné subjekty vyplývajúce z ustanovenia § 13 ods. 1 zákona). Žalobcovi ako organizačnej jednotke poľovníckej organizácie z tohto dôvodu nemožno uprieť naliehavý právny záujem na určení neplatnosti týchto zmlúv. O trovách konania rozhodol tak, že zaviazal žalovaných 1/ a 4/ zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu podal na podnet žalovaného 1/ mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Žiadal rozhodnutia súdov zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Spišská Nová Ves na ďalšie konanie. Dôvodil, že odvolací súd svojím postupom v odvolacom konaní zaťažil konanie vadami v zmysle § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/, ods. 1 písm. c/ O.s.p. Generálny prokurátor uviedol, že iba pri preukázaní naliehavého právneho záujmu sa súd môže zaoberať vecnou stránkou určovacieho návrhu. Generálny prokurátor videl nesprávne právne posúdenie v tom, že súdy napriek tomu, že stav ohrozenia práva alebo neistoty právneho stavu nebol v konaní žiadnym spôsobom preukázaný, konštatovali preukázanie naliehavého právneho záujmu žalobcu, a to len na základe toho, že tento mal mať uzatvorené zmluvy o nájme výkonu práva pre poľovný revír Kľčov vo výmere 2 456,4055 ha a vzhľadom na uzatvorené zmluvy medzi žalovanými je jeho právne postavenie neisté. Ďalej generálny prokurátor uviedol, že okrem toho, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, trpí aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Inú vadu konania videl generálny prokurátor v tom, že odvolací súd nevykonal žiaden dôkaz, ktorý by mal slúžiť k verifikácii právne významnej skutočnosti, a to preukázaniu či bolo predchádzajúce správne konanie o schválení zmlúv žalobcu zastavené alebo či bolo prerušené, t.j. či by bolo v ňom možné pokračovať v zmysle prechodného ustanovenia § 80 ods. 4 zákona č. 274/2009 Z.z.

Ostatní účastníci konania sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd príslušný na konanie o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas (§ 243g O.s.p.) na podnet žalovaného 1/ generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok v napadnutej časti a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je opodstatnené vo vzťahu k rozsudku odvolacieho súdu.

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako boli v mimoriadnom dovolaní označené, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom

niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na posúdenie dovolacích dôvodov uvedených výslovne v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vždy vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady v zmysle § 237 O.s.p. generálny prokurátor Slovenskej republiky nenamietal. V dovolacom konaní však vyšla najavo vada konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť mimoriadneho dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci práve o takýto prípad ide, t.j. že konanie odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie je postihnuté vadou podľa citovaného zákonného ustanovenia.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca v priebehu konania dostatočne preukázal naliehavý právny záujem na vyslovenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Okresný súd posudzoval otázku naliehavého právneho záujmu podľa okolností tvrdených žalobcom v návrhu podanom ešte za účinnosti pôvodného zákona o poľovníctve č. 23/1962 Zb.

Odvolací súd k otázke posúdenia existencie naliehavého právneho záujmu uviedol, že ten musí existovať ku dňu rozhodnutia súdu o určení neplatnosti právneho úkonu, t.j. v danom prípade ho bolo nutné posúdiť (a odvolací súd ho aj posúdil) v nadväznosti na právny stav vyplývajúci z nového zákona o poľovníctve č. 274/2009 Z.z., ktorý už bol platný a účinný v čase rozhodovania súdu prvého stupňa. Odvolací súd ďalej uviedol, že podľa nového zákona o poľovníctve už príslušný obvodný lesný úrad zmluvy o užívaní poľovného revíru neschvaľuje, ale len eviduje (§ 16 zákona o poľovníctve), pričom zmluvu nezaeviduje, ak na užívanie poľovného revíru je už zaevidovaná iná zmluva (§ 16 ods. 2 zákona o poľovníctve). Odvolací súd mal za to, že ak by doterajšie zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva boli absolútne neplatné, nemôžu byť prekážkou evidencie nových zmlúv, takže taký poľovný revír, na užívanie ktorého boli uzavreté neplatné nájomné zmluvy, sa stáva voľným, a to pre kohokoľvek, kto ako budúci užívateľ môže s vlastníkom poľovného revíru alebo vlastníkmí spoločného poľovného revíru uzavrieť zmluvu o jeho užívaní podľa § 14 tohto zákona.

Odvolací súd teda posudzoval danosť naliehavého právneho záujmu na rozdiel od súdu prvého stupňa (ktorý ho posudzoval podľa ustanovení zákona č. 23/1962 Zb.) podľa ustanovenia § 16 ods. 1, 2 zákona č. 274/2009 Z.z. Odvolací súd bol pri rozhodovaní toho názoru, že existenciu naliehavého právneho záujmu je potrebné posúdiť podľa iného zákona (ktorý pri doterajšom rozhodovaní o danosti naliehavého právneho záujmu nebol použitý), ako ho posúdil súd prvého stupňa a zároveň opomenul svoju zákonnú povinnosť vyzvať účastníkov, aby sa vyjadrili k novej aplikácii tohto iného zákona (zákonného ustanovenia). Použitie iného ustanovenia zákona je rozhodujúce pre rozhodnutie veci, lebo týmto iným zákonným ustanovením odvolací súd odôvodnil existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na rozhodnutie vo veci (iba v prípade preukázania naliehavého právneho záujmu sa súd môže zaoberať vecnou stránkou určovacieho návrhu).

Dovolací súd je toho názoru, že toto konanie odvolacieho súdu, z ktorého vzišlo mimoriadnym

dovoláním napadnuté rozhodnutie, neprebehlo podľa zásad spravodlivého procesu.

Ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili (§ 213 ods. 2 O.s.p.).

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinnosti a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania s o všetkými procesnými oprávneniami, a le aj povinnosťami, ktoré z toho postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 sp. zn. II. ÚS 14/2001 a z 13. novembra 2002 sp. zn. II. ÚS 133/2002).

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1) zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 O.s.p., § 123 O.s.p., § 115 O.s.p. a pod.). Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojínštančnom konaní.

Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd svojím vyššie uvedeným postupom porušil právo žalovaných na spravodlivý proces, pretože tým, že svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa, v skutočnosti odňal žalovaným právo namietat správnosť jeho právneho názoru na inštančne vyššom súde. K novým právnym záverom dovolacieho súdu sa žalovaní nemali možnosť vyjadriť, prípadne predložiť nové dôkazy, ktoré z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa, sa nejavili významné. Ak odvolací súd dospel k iným právnym záverom pri posúdení zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, mal správne vyzvať účastníkov konania, aby sa k týmto iným právnym záverom (resp. k aplikácii iných zákonných ustanovení rozhodujúcich pre rozhodnutie vo veci) vyjadrili. Svojím postupom teda účastníkom odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Táto vada je tak závažnou procesnou vadou, že rozhodnutie vydané v takomto konaní, nemôže byť považované za správne.

Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a trovách konania o mimoriadnom dovolaní (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.